

ΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΜΠΕΛΑΔΕΣ

Ο Κόνστανταϊν γύρισε πάνω στη σέλα του, για να κοιτάξει εξεταστικά την κόρη του. «Πάλι έχεις βάλει ποντίκια στην τσάντα σου;» τη ρώτησε. «Το πιο βρομερό κατοικίδιο που θα μπορούσες να διαλέξεις.»

«Ποντίκια έβαζα όταν ήμουν μικρή» είπε η Κλόβερ κλείνοντας το σακίδιό της και χαμηλώνοντας το καπέλο της, ώστε να κρύψει τα μάτια της. Αν ο πατέρας της ήξερε τι *πραγματικά* είχε στην τσάντα της, θα προτιμούσε τα ποντίκια.

«Σε ακούω που κάτι κάνεις εκεί πίσω. Όταν κλείσεις τα δεκατέσσερα, σκοπεύω να σου δώσω δική σου ιατρική τσάντα, αλλά όχι αν πρόκειται να βάζεις μέσα ψωμί με βούτυρο και τρωκτικά.»

Η Κλόβερ δε μίλησε. Εκτός από το να θυμάται τη δοσολογία που μετατρέπει το δηλητήριο σε φάρμακο, το να μην αηδιάζει ποτέ μπροστά στη φρίκη του πύου ή των ανθρώπινων οργάνων, το να διατηρεί τα εργαλεία του καθαρά και συμμαζεμένα, ο πατέρας της ήθελε και η ίδια η Κλόβερ να είναι *τακτική*: χρήσιμη και βολική, σαν πορσελάνινο κουτάλι. Ούτως ή άλλως,

ήταν πολύ κουρασμένη για να διαφωνήσει. Τις δύο τελευταίες μέρες παραστέκονταν σε μια γυναίκα που γεννούσε το παιδί ανάποδα στο Στόουθ Πρέρι, και λόγω κόπωσης, η Κλόβερ ήταν ανίκανη να σκεφτεί.

Ήξερε ότι έδειχνε χάλια. Προσπαθούσε να μαζεύει τις σκουρόχρωμες μπούκλες της σε σφιχτές πλεξίδες. Δύσκολη δουλειά να είσαι η κόρη του γιατρού, και της Κλόβερ δεν της άρεσε καθόλου να της τραβούν τα μαλλιά ανισόρροποι ασθενείς. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, έκανε κατ' οίκον επισκέψεις με τον πατέρα της και φρόντιζαν μαζί τους αρρώστους στους πρόποδες των βουνών Σεντούριον. Τον βοηθούσε να τρίβει σκόνες και να κρατά τους ασθενείς ακίνητους κατά τη διάρκεια της εγχείρησης. Μέχρι που έκανε η ίδια τα ράμματα στις απλές πληγές, βουτώντας το μεταξωτό νήμα σε μπράντι, προτού ράψει τις σφιχτές, ακριβείς θηλιές που συγκρατούν ένα τραύμα.

Η Κλόβερ άλλαξε θέση πάνω στη σέλα της, έτοιμη να γελάσει νευρικά ή να βρῖσει. Ή και τα δύο. Κοίταξε τον πατέρα της, το πρότυπο της ευπρέπειας. Ο Κόνστανταϊν Έλκιν είχε ψηλά ζυγωματικά και μαύρο μούσι, ωραίο και μυτερό σαν το πινέλο για το μελάνι. Τα τελευταία χρόνια, η Κλόβερ είχε δει γκρίζες τρίχες να απλώνονται αργά αργά στους κροτάφους του. Τα ρούχα του ήταν ξεφτισμένα, αλλά ακόμη και τώρα, έπειτα από είκοσι έξι ώρες βοήθειας στη μητέρα και στο μωρό για να κρατηθούν στη ζωή μέσα στο αχυρόσπιτο, το γιλέκο του ήταν κουμπωμένο μέχρι πάνω – πάντα κύριος. Μέχρι που μασούσε πευκοβελόνες, ώστε να μη μυρίζουν οι ασθενείς του την καπνιστή πέστροφα που αποτελούσε τη μοναδική του τροφή.

Ξεκίνησαν να ανεβαίνουν την πλαγιά από κοκκινόχωμα προς το σπίτι. Το δάσος πύκνωνε και ένας σκίουρος τους στρίγγλισε από τα κλαδιά πάνω από τα κεφάλια τους. Η Κλόβερ έβρισκε

τελείως χαζό έναν θυμωμένο σκίουρο, έτσι όπως στεκόταν σαν παχουλός κυβερνήτης του δέντρου του. Το κορίτσι χαχάνισε, πράγμα που έκανε το σκίουρο να τσιρίξει πιο δυνατά. Η ουρά του κυμάτιζε σαν πολεμικό λάβαρο. Η Κλόβερ σούφρωσε τη μύτη της, την κούνησε και του έδειξε τα δόντια της καθώς του τσίριξε κι εκείνη: «Σκρικ! Σκρικ!»

Το στομάχι τής Κλόβερ γουργούρισε. Δεν είχε βρει χρόνο να φάει τα σταφιδόψωμα που της είχε φτιάξει η χήρα Χένσο και τώρα αυτά είχαν γίνει ξερά σαν κούτσουρα. Έκοψε ένα κομμάτι από την κόρα και το έριξε στη ρίζα του δέντρου, γιατί ακόμη και οι στρυφνοί σκίουροι δικαιούνται πότε πότε κάτι γλυκό.

Ο πατέρας της της έριξε ένα βλέμμα. Ήταν καχύποπος. Τι θα έκανε αν ο πατέρας της ανακάλυπτε το μυστικό μέσα στο σακίδιο της; Τίποτα δεν τον τάραζε περισσότερο από τα *αλλόκοτα*.

Η Κλόβερ παρατήρησε την γκριζα γούνα που εξείχε από το σακίδιο της σέλας του πατέρα της και ξαφνικά η πείνα της έγινε τόσο μεγάλη όσο και η κούρασή της.

«Θες να πεις ότι επί δύο ολόκληρες μέρες ασχολούμασταν με εκείνους τους αποίκους και καταφέραμε με τα χίλια ζόρια να τους παραδώσουμε το μωρό σώο και αβλαβές, για να μας πληρώσουν με λαγούς;» ρώτησε η Κλόβερ.

«Θα προτιμούσες να μας πληρώσουν με σαλιγκάρια; Είναι φτωχοί, *κρόσκα*» απάντησε ο Κόνστανταϊν. «Απολύτως φτωχοί.»

Της Κλόβερ συνήθως της άρεσε να την αποκαλεί *κρόσκα* -σήμαινε ψιχουλάκι- αλλά εκείνοι οι λαγοί την εκνεύριζαν.

«Εμείς δεν είμαστε φτωχοί; Όλοι μας πληρώνουν με γογγύλια και κανάτια ξινό μηλίτη. Αυτοί οι λαγοί δεν έχουν καθόλου λίπος πάνω τους. Κοίτα το παντελόني σου. Το έχω μπαλώσει τόσες φορές, που το πίσω μέρος μοιάζει με πάπλωμα.»

Ο Κόνστανταϊν αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του.

«Γι' αυτό ξέφτισαν τα κορδόνια από τη σκούφια μου και το γύρισα στα αντρικά καπέλα» συνέχισε η Κλόβερ.

Της ανταπέδωσε το βλέμμα κάτω από το ανασηκωμένο φρούδι του. «Νόμιζα ότι προτιμάς να ντύνεσαι σαν αγόρι.» Ένα τρυφερό χαμόγελο παρέμενε κρυμμένο κάτω από το μουστάκι του.

«Φοράω παντελόνι, για να μπορώ να κάθομαι σωστά πάνω στη σέλα, αφού περνάω τη μισή ζωή μου πάνω σε τούτο το άλογο. Φοράω αντρικά γάντια, γιατί είναι φτιαγμένα για να βρομίζουν και δεν ξεχειλώνουν ούτε φθείρονται → η Κλόβερ ήξερε ότι είχε αρχίσει και η ίδια να ακούγεται σαν θυμωμένος σκίουρος, αλλά έπειτα από το στριμωξίδι και την ολονυχτία στο υγρό δωμάτιο του τοκετού ήταν ωραία να μπορεί να βάλει τις φωνές. «Δεν πρόκειται να κάθομαι πλάγια στη σέλα και να γεμίσει φουσκάλες ο πεινός μου, επειδή ο κόσμος είναι φτιαγμένος για άντρες!»

«Όπως θες» είπε εκείνος.

Ο πατέρας της το συνήθιζε να την κάνει να νιώθει ότι ήταν επιλογή της αυτή η ζωή.

«Ένας χειρουργός εκπαιδευμένος στην Πράγα θα μπορούσε να έχει πελάτες που να πληρώνουν κανονικά, αν ζούσαμε λίγο πιο κοντά στο Νιου Μάντσεστερ» υποστήριξε το κορίτσι. «Ή στο Μπράκενγουιντ. Ή σε οποιαδήποτε άλλη πόλη. Θα είχαμε φρέσκο γάλα κάθε μέρα και καινούργια ρούχα. Στο Νιου Μάντσεστερ θα μπορούσαμε να αγοράζουμε νέφτι, αντί να βράζουμε μόνοι μας το ρετινί από τα πεύκα. Αυτό το πράγμα δε βγαίνει με τίποτα! Και μετά μου λες γιατί δε βάζω φορέματα.»

Ο πατέρας της έμεινε σιωπηλός, την άφησε να ξεσπάσει, αλλά χωρίς να συμμετέχει ο ίδιος. Αν η Κλόβερ ήθελε απάντηση, δε θα έπρεπε να είχε αναφέρει το Νιου Μάντσεστερ. Τίποτα δεν έκανε τον πατέρα της να σωπαίνει γρηγορότερα από τις αναφορές στα παρασμένα. Είχε θάψει το παρελθόν του σαν να ήταν πτώμα.

Η Κλόβερ ήταν νήπιο όταν έφυγαν από το Νιου Μάντσεστερ και δε θυμόταν τίποτα από εκεί. Του Κόνστανταϊν του άρεσε να λέει «Ουαί κι αλίμονο, οι πόλεις είναι γεμάτες θλίψη.» Λόγω της ρωσικής προσφοράς του το έλεγε *βαι κι αλίμονο*. Το αληθινό όνομα αυτής της θλίψης ήταν Μίνιβερ Έλκιν. Η Κλόβερ είχε μόνο τρεις πληροφορίες για τη συγχωρεμένη τη μητέρα της: ότι συνέλεγε *αλλόκοτα*· ότι ήταν μέλος μιας λέσχης φυσιοδιφών που μελετούσαν τα *αλλόκοτα* αντικείμενα· και ότι είχε πεθάνει σε ένα δυστύχημα που ο πατέρας της δεν ήθελε να της το εξηγήσει.

Η πληγωμένη καρδιά του Κόνστανταϊν ήταν ο λόγος που η Κλόβερ δεν είχε περπατήσει ποτέ στους πολυσύχναστους δρόμους του Νιου Μάντσεστερ, που δεν είχε επισκεφτεί ποτέ τον τάφο της μητέρας της. Όλοι έλεγαν ότι ο Κόνστανταϊν Έλκιν ήταν δοτικός γιατρός. Αλλά η Κλόβερ ήξερε ότι κρατούσε πολλά για τον εαυτό του. Το ψηλό, σοφό μέτωπό του ήταν σαν ένα ντουλάπι όπου φύλαγε κλειδωμένα τα μυστικά του.

Τώρα η Κλόβερ είχε κι εκείνη το μυστικό της, κάτι συναρπαστικό. Προσέχοντας μη γυρίσει ο πατέρας της το κεφάλι του προς τα πίσω, άνοιξε το σακίδιό της κι έβαλε μέσα το χέρι της.

Της κόπηκε η ανάσα όπως της κέντρισε το δάχτυλο. Τι τσουχτερός πόνος! Άνοιξε την τσάντα λίγο περισσότερο, για να μπει μέσα φως.

Έμοιαζε με συνηθισμένο γάντζο για τον πάγο: μια γκριζα σιδερένια καμπύλη σαν το νύχι του αετού, με απλή ξύλινη λαβή, που άνοιγε στα δύο. Η Κλόβερ τον έβρισκε όμορφο, με τα λακκάκια στη βάση του, εκεί που τον είχε δουλέψει το σφυρί του σιδερά. Αν τον γυάλιζαν, θα μπορούσε και να βρει θέση δίπλα στα χειρουργικά εργαλεία του πατέρα της.

Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα, εκεί που έφαχνε για μανιάρια, είχε βρει το Γάντζο για τον Πάγο κάτω από τα σάπια

φύλλα. Τέτοια εργαλεία χρησιμοποιούσαν για να μεταφέρουν παγοκολόνες στις μεγάλες πόλεις, όπου μπορούσαν να διατηρούν φρέσκα τρόφιμα για εβδομάδες. Στο Σαλαμάντερ Λέικ¹, όπου ζούσε η Κλόβερ, υπήρχαν καπνιστήρια τροφίμων αλλά όχι παγοποιείο. Δεν ήξερε κανέναν που να χρειαζόταν τέτοιο εργαλείο, αλλά από την άλλη δεν ήταν συνηθισμένος γάντζος για τον πάγο.

Από τη στιγμή που τον άγγιξε, κατάλαβε ότι ήταν *αλλόκοτος*. Το σίδερο ήταν παγωμένο, παρότι οι πέτρες τριγύρω του είχαν θερμομανθεί από τον απογευματινό ήλιο. Η Κλόβερ δεν είχε χρόνο να τον εξετάσει κανονικά ή να καλοτυχήσει τον εαυτό της, γιατί ο πατέρας της της είχε φωνάξει να σελώσει το άλογο. Τώρα, τρεις μέρες αργότερα, το εργαλείο ήταν ακόμη απίστευτα ψυχρό.

Δεν υπήρχε αμφιβολία· ο Γάντζος για τον Πάγο ήταν ένα *αλλόκοτο*, ένα από τα μυθικά αντικείμενα που συνέλεγε η μητέρα της και που αρνούσαν να συζητήσει ο πατέρας της.

Αυτό που δεν ήξερε εκείνος ήταν ότι η Κλόβερ είχε μελετήσει τα τεύχη τέσσερα, επτά και είκοσι ένα του *Περιοδικού Παράδοξων Αντικειμένων*, που έκρυβε η σπιτονοικοκυρά τους, η χήρα Χένσο, στην αποθηκούλα της, κάτω από χαλιά και ματσάκια λεβάντας. Όσο η ηλικιωμένη γυναίκα έπαιρνε τον υπνάκο της δίπλα στην ξυλόσομπα, η Κλόβερ απομνημόνευε τις εύθρυπτες σελίδες.

Έμενε ξύπνια τις περισσότερες νύχτες, μαγεμένη από τις καταχωρίσεις. Στην Ισπανία, υπήρχε ένα Δίχτυ Ψαρέματος που έβγαζε τις πέστροφες από το νερό καλοψημένες, με μυρωδικά και βούτυρο. Στην παράκτια κωμόπολη Τζούνιπερ, υπήρχε μια Κονκάρδα που σφύριζε μια χαρούμενη μελωδία όποτε έβρεχε. Η Κλόβερ είχε απομνημονεύσει ολόκληρη την καταχώριση:

1 (Σ.τ.Μ.) Λίμνη της Σαλαμάνδρας.

Την Κονκάρδα φέρει υπερηφάνως στο πέτο του κάθε δήμαρχος από τότε που ιδρύθηκε η πόλη έως σήμερα. Στο Τζούνιπερ διοργανώνεται φεστιβάλ μουσικής τον Μάρτιο, όπου καλούνται συνθέτες για να εκτελέσουν τις παραλλαγές τους στη μελωδία της Κονκάρδας. Εάν παρευρεθείτε, πάрте μαζί σας ομπρέλα και την όρεξή σας για την τοπική λιχουδιά, τη σουπόπιτα...

Αλλά όσα κι αν απομνημόνευε, η Κλόβερ είχε εμμονή με εκείνα που απουσίαζαν. Τα περιοδικά στην αποθηκούλα ήταν παρωχημένα, οι κατάλογοί τους ελλιπείς. Η Κλόβερ λαχταρούσε να μάθει ποια άλλα θαύματα υπήρχαν κρυμμένα στον κόσμο. Και δε βοηθούσε που στην πρώτη σελίδα κάθε τεύχους υπήρχε αυτή η περίεργη δήλωση αποποίησης ευθύνης:

Το αναγνωστικό κοινό πρέπει να γνωρίζει ότι τμήματα αυτής της περιοδικής έκδοσης περιέχουν εσκεμμένα λάθη και εξ ολοκλήρου επινοημένες ιστορίες. Για λόγους ασφαλείας, οι τοποθεσίες όπου ευρίσκονται συγκεκριμένα αλλόκοτα έχουν παραλειφθεί. Λόγω περιστατικών παράνομης απόκτησης, ορισμένες συλλογές δεν μπορούν πλέον να εκτίθενται δημόσια. Αναφέρατε λαθροθήρες παράδοξων αντικειμένων και εγκληματίες διακινητές στον τοπικό σας σερίφη.

Ο σκοπός ήταν να αποθαρρυνθούν οι κλέφτες, αλλά αποθαρρυνόταν και η Κλόβερ, με την ονειρική σκιά αβεβαιότητας που έπεφτε πάνω από το όλο θέμα. Κάθε καταχώριση στο περιοδικό ήταν τόσο ενδιαφέρουσα όσο και απίστευτη: ο Καθρέφτης που οδηγούσε σε έναν άλλο κόσμο, ο Ομιλών Πετεινός

που είχε προαχθεί στο βαθμό του Συνταγματάρχη, η Ομπρέλα που παγίδευε τον κεραυνό... Η Κλόβερ δεν μπορούσε να είναι βέβαιη ποια από αυτά τα *αλλόκοτα* ήταν πραγματικά, βρίσκονταν πράγματι εκεί έξω στον κόσμο, και ποια ήταν αντιπερισπασμοί που είχε επινοήσει η Λέσχη Παραδοξολόγων. Πριν βρει το Γάντζο για τον Πάγο, η Κλόβερ ανησυχούσε μήπως τα *αλλόκοτα* ήταν απλώς άλλη μια φαντασίωση από εκείνες που απολαμβάνουν οι ενήλικες, όπως τα πηγάδια των ευχών, τα πεφταστέρια και ο Αϊ-Βασίλης.

Αλλά τώρα ήξερε. Τώρα, είχε *αγγίξει* την αλήθεια.

Άφησε το άλογό της να βραδυπορήσει, για να μείνει για λίγο μόνη της, και έβγαλε το Γάντζο για τον Πάγο από την τσάντα της. Τον σήκωσε ψηλά στο φως του ήλιου, για να δει το λευκό συννεφάκι να μαζεύεται στο ατσάλι κοντά στη λαβή, την υγρασία στον αέρα να μετατρέπεται σε πάχνη. Ήταν σαν ο χειμώνας ο ίδιος να είχε σφυρηλατηθεί μέσα στο εργαλείο. Το άγγιξε ελαφρά με τη γλώσσα της. Κόλλησε γρήγορα, καταψύχθηκε αμέσως πάνω στο μέταλλο. Την τράβηξε κλαψουρίζοντας.

Θαύμα, εξάισιο! Αν και δεν είχε ιδέα τι να τον κάνει, και μόνο το να κρατά το Γάντζο για τον Πάγο έκοβε την ανάσα της Κλόβερ. Το χέρι της έτρεμε, όπως την πρώτη φορά που είχε χρησιμοποιήσει το νυστέρι του πατέρα της, για να αφαιρέσει μια κρεατοελιά.

Κάτι τόσο πεισματικά παράξενο, όπως ο Γάντζος για τον Πάγο, ήταν άδικο να μένει κρυμμένο στο Σαλαμάντερ Λέικ. Η Κλόβερ ήξερε ότι αποτελούσε το κλειδί για έναν ευρύτερο κόσμο. Γιατί να μη γινόταν κι εκείνη συλλέκτρια όπως η μητέρα της, ή ακόμη και εξερευνητρια, όπως ο διάσημος Άαρν Άγκετ, που αναζητούσε στους ανεξερεύνητους τόπους ανεκτίμητα αντικείμενα, για να γράψει γι' αυτά στο περιοδικό; Και επειδή ήταν και παιδί του πατέρα της, η Κλόβερ μπορεί να ανακάλυπτε ιατρικές

χρήσεις των *αλλόκοτων*. Τώρα που ήξερε ότι τα *αλλόκοτα* ήταν τόσο πραγματικά όσο οι μπότες στα πόδια της, ένιωθε ότι όλα ήταν δυνατά: η θεραπεία για την ευλογία, για την οστρακιά, για οποιοδήποτε από εκείνα τα παράσιτα που τρώνε τα ανθρώπινα οστά. Ο πατέρας της θα χαμογελούσε αν το άκουγε.

Αλλά γνωρίζοντας ότι εκείνος μπορούσε να γυρίσει το κεφάλι του πίσω ανά πάσα στιγμή, έκρυψε το Γάντζο για τον Πάγο κάτω από τα σταφιδόψωμα, έκλεισε την τσάντα και υποσχέθηκε στον εαυτό της να μην κοιτάξει ξανά, μέχρι να μείνει μόνη.

Πλησίαζαν στο σπίτι τώρα. Έστριψαν σε ένα στενό μονοπάτι κοντά στον γκρεμό που έβλεπε στη λίμνη. Σταμάτησαν τα άλογά τους και μαζί οι δυο Έλκιν στάθηκαν για να κοιτάξουν τις βάρκες στο νερό. Η λίμνη ήταν σαν σμαράγδι που λαμπύριζε στο φως του πρωινού ήλιου. Όπως κάθε φορά, η Κλόβερ προσπάθησε να διακρίνει το σχήμα της σαλαμάνδρας – αλλά εκείνης η λίμνη τής φαινόταν πως μοιάζει μάλλον με χέρι λιπόθυμης κυρίας.

Το δε χωριό ήταν απλώς μια χαμηλή και πλατιά σειρά από σπιτάκια στην όχθη, με τις πευκοβελόνες να μαζεύονται στις στέγες σαν καπέλα από γούνα ρακούν. Ο οικισμός είχε δημιουργηθεί πριν χρόνια, από απλούς ανθρώπους που είχαν φύγει για να γλιτώσουν από τον πόλεμο της Λουιζιάνα. Λευκοί, Ιταλοί, μαύροι και ένας γκρινιάρης Ρώσος γιατρός, όλοι έτρωγαν την ίδια καπνιστή πέστροφα κι έπιναν το ίδιο ποταμίσιο νερό.

Ο πατέρας της Κλόβερ καθόταν πολύ ήσυχος καθώς τα άλογα τινάζονταν για να διώξουν τις μύγες. Τελικά, είπε: «Κάτι έχεις στην τσάντα σου.»

Δεν ήταν ακόμα θυμωμένος, αλλά δεν απείχε πολύ. Η Κλόβερ κράτησε την ανάσα της, βλέποντας τους μυσ του σαγονιού του να συσπώνται. Δεν υπήρχε τρόπος να του ξεφύγει – ο πατέρας της ήξερε.

Έβγαλε έξω το Γάντζο και άπλωσε το χέρι προς τον πατέρα της. Ωστόσο, εκείνος δεν ήθελε να τον αγγίξει. Μάλιστα, έμοιαζε να φοβάται να τον κοιτάξει.

«Να υποθέσω ότι είναι *αλλόκοτο*;»

«Είναι πάντα ψυχρό» ψιθύρισε η Κλόβερ. «Παγωμένο. Μόνιμα.»

«Δε με ενδιαφέρει τι κάνει!» Τα φρύδια του ενόθηκαν. «Ξέρεις τη γνώμη μου για τα *αλλόκοτα*.»

Μετατοπίστηκε στη σέλα του, σαν να μην άντεχε να βρίσκεται τόσο κοντά στο Γάντζο για τον Πάγο, και αγριοκοίταξε την Κλόβερ. «Ξέχνα αυτά τα ενδιαφέροντα. Είναι ανήθικα. Είναι *επικίνδυνα*.»

«Και τα άλογα είναι επικίνδυνα, προτού τα εξημερώσουμε.» Η Κλόβερ είχε κάνει πρόβα αυτό το επιχείρημα στο μυαλό της. Η φωνή της τρεμούλιασε, αλλά συνέχισε να μιλάει. «Κάθε εργαλείο στην τσάντα σου μπορεί να είναι επικίνδυνο σε λάθος χέρια. Αυτός ο Γάντζος για τον Πάγο είναι απλώς ψυχρός...»

«Τότε γιατί τον κρύβεις σαν βασιλικό στέμμα; Οι μπελάδες φέρνουν μπελάδες. Μπορεί να νομίζεις ότι βρήκες κάτι ξεχωριστό, αλλά όλο και κάποιο άλλο μυστικουλί θα έχεις μετά να προστατεύεις, και πριν καν το καταλάβεις, θα σου έχουν γίνει έμμονη ιδέα. Θα πουλήσεις τα υπάρχοντά σου για μια κονκάρδα που σφυρίζει όταν βρέχει ή κάτι άλλο εξίσου γελοίο. Μπορεί κάποια να νομίζει ότι συλλέγει *αλλόκοτα*, αλλά στην πραγματικότητα τα *αλλόκοτα* συλλέγουν εκείνη.»

Τίναξε το μπροστινό μέρος του γιλέκου του και φάνηκε έτοιμος να συνεχίσει το δρόμο του. Αλλά την επόμενη στιγμή είπε: «Είναι διεστραμμένο, έτσι δεν είναι; Να παραμένει ψυχρός, όταν η φύση διατάζει αλλιώς;»

«Θα μπορούσε να φτιάχνει πάγο» πρότεινε η Κλόβερ. «Ο

πάγος μπορεί να σταματήσει τον πόνο. Θα μπορούσες να τον χρησιμοποιείς για να βοηθάς —»

«Βλέπεις; Έχει ήδη εισχωρήσει στο μυαλό σου» είπε εκείνος. «Έχει επιβάλει την αναγκαιότητά του.»

Η Κλόβερ είδε θορυβημένη τον πατέρα της να βουρκώνει.

«Υπάρχει πάντα μια δικαιολογία για να τα κρατήσεις» είπε ο Κόνστανταϊν. «Αλλά εγώ έχω δει τι κάνουν, Κλόβερ. Μας πήραν τη μητέρα σου.» Έκανε παύση. «Έτσι πέθανε.»

Η Κλόβερ έσφιξε τη λαβή της σέλας για να μην πέσει. Ίσως να της εξηγούσε τώρα. «Είχε... πολλά;» Κλονίστηκε, βλέποντας τον πόνο στο πρόσωπό του.

«Ράφια ολόκληρα: την Πένα που έγγραφε σε διάφορες γλώσσες, τη Δαχτυλήθρα που σκλήραινε το δέρμα, τον Καθρέφτη που κατάπινε ολόκληρους ανθρώπους, τη Θράκα που έκαιγε διαρκώς και αρνούσαν να σβήσει! Εκείνη πίστευε ότι θα μπορούσαν να φανούν... χρήσιμα.» Κούνησε το κεφάλι του. «Την καταβρόχθισαν.»

Η Κλόβερ γνώριζε ορισμένους από αυτούς τους θησαυρούς από τα περιοδικά, και χωρίς να το καλοσκεφτεί, του πέταξε: «Ο Καθρέφτης δεν καταπίνει ανθρώπους. Γενναίοι εξερευνητές μπήκαν —»

«Και δεν επέστρεψαν!»

Ποτέ άλλοτε δεν είχε παραδεχτεί τόσο πολλά. Η Θράκα! Η Πένα! Η Κλόβερ είχε *ονειρευτεί* τη μαγεία τους. Αλήθεια τα είχε αγγίξει η Μίνιβερ, είχε δει τα εκπληκτικά αποτελέσματά τους με τα μάτια της; Είχε κοιτάξει μέσα σε εκείνον τον Καθρέφτη που οδηγούσε σε έναν παράλληλο κόσμο; Αλλά υπήρχε μία απάντηση που η Κλόβερ χρειαζόταν περισσότερο από κάθε άλλη.

«Πώς;» Η φωνή της τρεμόπαιξε. Δεν είχε ξαναβρεθεί τόσο κοντά στην αλήθεια. «Πώς σκότωσαν τα *αλλόγοτα* τη μητέρα;»

Το καπέλο του Κόνστανταϊν σκίαζε το πρόσωπό του και η Κλόβερ αισθάνθηκε τη σιωπή του να επιστρέφει.

«Τουλάχιστον, θα μου πεις πού είναι θαμμένη;» συνέχισε την προσπάθεια. «Δεν έχω το δικαίωμα να ξέρω πού βρίσκεται ο τάφος της μητέρας μου;»

Η Κλόβερ περίμενε να της φωνάξει, αλλά όταν εκείνος τελικά μίλησε, η φωνή του ήταν ψίθυρος που φανέρωνε εξάντληση. «Αυτός ο απλός κόσμος μάς αρκεί. Η κανάτα που απλώς γεμίζει με νερό. Η βελόνα που απλώς τραβάει την κλωστή. Αυτά μάς αρκούν. Μην αρχίσεις να συλλέγεις *αλλόκοτα*, Κλόβερ Έλκιν.»

Η Κλόβερ έξυσε την πάχνη από το Γάντζο με το νύχι του αντίχειρά της. Μόλις πέρυσι θα έκλαιγε με μια τέτοια απογοήτευση, αλλά τώρα συνέχισε να κοιτάζει το *αλλόκοτο*. Είχε μάθει να παίρνει βαθιές ανάσες για να μη βουρκώνει.

«Υποσχέσου το» είπε εκείνος.

Η Κλόβερ δάγκωσε το μάγουλό της, μέχρι που μάτωσε. «Το υπόσχομαι» είπε.

«Τι υπόσχεσαι;»

Τώρα τα δάκρυα ανάβλυσαν. «Υπόσχομαι να μη συλλέξω *αλλόκοτα*.»

Η Κλόβερ έκανε μια τελευταία προσπάθεια. «Αλλά αυτό εδώ... Είναι μοναδικό – *φανταστικό!*» Δεν έβρισκε πια τις λέξεις.

«Πώς σκοπεύεις να το ξεφορτωθείς;»

Δεν της έδινε περιθώρια να διαφωνήσει, ούτε και επιλογή. Είχε επιτέλους βρει κάτι δικό της, μια πόρτα που οδηγούσε στον κόσμο της μητέρας της, στις απαντήσεις, και ο πατέρας της την έκλεινε. Την κλείδωνε. Έπρεπε να ελέγχει τα πάντα, ακόμα και τα όνειρά της.

Άνοιξε το στόμα της, αλλά η οργή την έπνιγε.

Η Κλόβερ έπιασε το Γάντζο για τον Πάγο· η αδιάντροπη ψυχρότητά του έτσουζε την παλάμη της. Τον σήκωσε πάνω από

το κεφάλι της σαν όπλο και τον πέταξε όσο πιο μακριά μπορούσε. Το αντικείμενο άστραψε για λίγο και έπεσε στη λίμνη.

«Ικανοποιήθηκες τώρα;» μουρμούρισε μέσα από τα σφιγμένα δόντια της. «Πάει, έφυγε! Και δε θα ξαναβρώ ποτέ άλλο.»

«Μακάρι να μην ξαναβρείς» είπε απαλά ο Κόνστανταϊν.

Άπλωσε το χέρι του και τη χτύπησε απαλά στο μπράτσο, αλλά εκείνη αποτραβήχτηκε και κατάπιε έναν λυγμό. Ο πατέρας της περίμενε υπομονετικά, όσο η Κλόβερ προσπαθούσε να συνέλθει. Ήταν υπομονετικός σαν άγαλμα – και εξίσου άκαρδος.

Ένα σύννεφο έκρυψε τον ήλιο και η λίμνη πήρε ένα βαθύ λαδί χρώμα.

«Σίγουρα έχεις πεινάσει» είπε ο Κόνστανταϊν σπιρουνίζοντας το άλογο του για να το οδηγήσει προς το σπίτι τους.

Η Κλόβερ χασομέρησε κοιτάζοντας τα δαχτυλίδια του νερού εκεί όπου είχε εξαφανιστεί ο θησαυρός της, παίρνοντας τις ελπίδες της μαζί του στο βυθό. Σκούπισε τα μάτια της και ακολούθησε τον πατέρα της.

«Θα φάμε κανονικό φαγητό, το αξίζουμε» είπε εκείνος. «Δεν μπορείς να επιβιώσεις μόνο με σταφιδόψωμα. Αύριο θα πάρουμε τα άλογα και θα πάμε να δούμε πώς τα πάει εκείνο το νεογέννητο.» Τα άλογα ξαναβρήκαν το ρυθμό τους, ανυπόμονα για τη βρώμη τους και την ξεκούρασή τους. «Τι θα δώσουμε στη μητέρα, για να τονώσουμε το αίμα της;» ρώτησε ο Κόνστανταϊν.

«Βάμμα βερβένας» μουρμούρισε η Κλόβερ, χαμηλώνοντας το καπέλο της για να μη δει τα δάκρμά της.

«Θα γίνεις καλή γιατρός τελικά» είπε εκείνος.

.....

Ο αέρας του δάσους δρόσισε τα φλογισμένα μάγουλα της Κλόβερ. Ακόμη και προτού ακούσει τη φτερωτή του μύλου, μπορούσε να μυρίσει το ιδιαίτερο άρωμα του σπιτιού: κομμένο πεύκο, καπνιστό ψάρι και μαγιά από τις ζύμες της χήρας Χένσο.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι, όταν οι οπλές των αλόγων αντήχησαν πάνω στη γέφυρα. Η φτερωτή του μύλου περιστρεφόταν χαρωπά πάνω στα φουσκωμένα νερά του ποταμού που τροφοδοτούσε τη λίμνη – ένα ακατάπαυστο *πλατς πλατς*, που νανούριζε την Κλόβερ από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Είδε μια λεπτή στήλη καπνού να βγαίνει από την καμινάδα του ξυλόσπιτού τους. Αυτό σήμαινε ότι η χήρα Χένσο είχε κρατήσει ζεστά τα δωμάτιά τους. Παρ' όλη τη λαχτάρα της για περιπέτεια, η Κλόβερ χαιρόταν που έβλεπε το σπίτι. Σύντομα θα έβγαζε τις μπότες της και θα κουλουριαζόταν κάτω από το πάπλωμα για να κοιμηθεί με τις ώρες.

Το ποτάμι σφύριζε ορμητικά κάτω από τη γέφυρα. Η Κλόβερ προσπαθούσε να διώξει από το μυαλό της την εικόνα του Γάντζου στο βούρκο του πυθμένα της λίμνης, όταν ξαφνικά ο πατέρας της τράβηξε το άλογό του για να σταματήσει.

Στην άλλη άκρη της γέφυρας, μια ομάδα ξένων κάθονταν πάνω στα άλογά τους και περίμεναν, κλείνοντας το δρόμο.

Ήταν σκοτεινά κάτω από τα πεύκα, αλλά η Κλόβερ μπορούσε να δει ότι ήταν σκληροτράχηλοι άντρες, ντυμένοι σαν κυνηγοί, με πανωφόρια από γούνα κάστορα και μπότες με κρόσσια.

«Έχω ένα εξάνθημα που με τρώει τρομερά!» φώναξε ένας απ' αυτούς. Ήταν ο μόνος που δεν είχε γενειάδα. «Έχεις καμιά θεραπεία γι' αυτό, καλέ γιατρέ;»

Η Κλόβερ αναρωτήθηκε αν ονειρεύεται, όταν είδε αυτιά κουνελιού να βγαίνουν από το καπέλο του. Αλλά όταν εκείνος έξιψε το λαιμό του, η Κλόβερ είδε ότι τα αυτιά ήταν ραμμένα στο καπέλο.

Ένας άλλος κυνηγός, μεγαλόσωμος σαν αρκούδα, γέλασε. «Και τα ούρα μου μυρίζουν σαν στρείδια!»

«Ω, σκάσε, Μπολτ» είπε ο άντρας με τα κουνελοαυτιά. «Ο γιατρός δεν ενδιαφέρεται για τα ούρα σου.»

Ο Κόνστανταϊν ψιθύρισε στην Κλόβερ:

«Ξεπέζεψε.»

«Γιατί; -»

«Ξεπέζεψε!»

Η Κλόβερ υπάκουσε, πατώντας στη γέφυρα και χτυπώντας καθουσιαστικά το ανήσυχο άλογό της στο λαιμό.

Ο Κόνστανταϊν ξεκαβαλίκεψε με ένα σάλτο και έλυσε τα λουριά της ιατρικής τσάντας του.

Η Κλόβερ κατέβασε το δικό της σακίδιο από τον ώμο της, ενώ η καρδιά της σφυροκοπούσε.

«Δεν έχεις κάνα βάλσαμο ή αλοιφή ή κάτι τέτοιο;» Ο άντρας με τα κουνελοαυτιά έβγαλε την πίπα από το στόμα του και τη χρησιμοποίησε για να ξύσει το σβέρκο του. «Το μόνο γιατρικό είν' ο τάφος, μου φαίνεται. Ε, δόκτωρ Έλκιν;»

Ο Κόνστανταϊν έβαλε απότομα την ιατρική τσάντα του στα χέρια της Κλόβερ. Συνέχισε να τη σπρώχνει, έως ότου το κορίτσι κόλλησε με την πλάτη στο χαμηλό κιγκλίδωμα της γέφυρας.

«Πατέρα, ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;»

«Κράτησα μόνο ένα *αλλόκοτο*» ψιθύρισε ο Κόνστανταϊν, με τα μουστάκια του να ακουμπούν στο μάγουλό της. «Μόνο ένα.»

«Τι λες;» Η Κλόβερ έτρεμε. Δεν είχε ξαναδεί τον πατέρα της έτσι.

«Είναι... *νιομπχοντίμι*» είπε εκείνος.

Ήταν μία από τις λίγες ρωσικές λέξεις που γνώριζε η Κλόβερ. Σήμαινε «απαραίτητο». Ο πατέρας της τη χρησιμοποιούσε μόνο για πράγματα πολύ σημαντικά. Η καρδιά κάποιου ήταν *νιομπχοντίμι*. Το μάτι, το χέρι, ακόμα και το νεφρό του, δεν ήταν.

Πίεσε την τσάντα πάνω της, μέχρι εκείνη να την αγκαλιάσει. «Δίνει ελπίδα. Πρέπει να το προφυλάξεις. Η Λέσχη θα σε προστατέψει.»

Η Κλόβερ άφησε μια πνιχτή κραυγή, αλλά εκείνος συνέχισε

να μιλάει. Η φωνή του έβγαине βραχνή, με την αίσθηση του επείγοντος. «Πήγαινε στον Άαρν Άγκετ στο Νιου Μάντσεστερ. Ψάξε για το καναρίνι ανάμεσα στα περιστέρια.»

Ο άντρας με το όνομα Μπολίτ τον διέκοψε. «Μην είσαι αγενής! Έλα να μας χαιρετήσεις όπως πρέπει.»

Ο άντρας με τα κουνελοαντιά είπe: «Μη μου πεις, αυτό εκεί είναι το κορίτσι της Μίνιβερ; Θα έπαιρνα όρκο ότι όλοι σας είχατε πεθάνει.»

«Πάρε βαθιά ανάσα» ψιθύρισε ο Κόνστανταϊν.

«Πατέρα, συγγνώμη» του πέταξε η Κλόβερ. «Δε θα ξαναγγίξω ποτέ *αλλόκοτο* →» Ο Κόνστανταϊν τη γράπωσε απότομα από τους ώμους, διακόποντας τα λόγια της.

«Δε θα τους αφήσεις να σε πιάσουν» είπe. «Θα κρυφτείς. Θα βρεις τη Λέσχη και δε θα επιστρέψεις ποτέ εδώ να με αναζητήσεις.» Τη φίλησε στο μέτωπο και έπειτα έσκυψε και την άρπαξε από τις μπότες.

Πριν το καταλάβει, η Κλόβερ βρέθηκε στον αέρα, πάνω από το κιγκλίδωμα, και άρχισε να πέφτει. Έκανε μια τούμπα στον αέρα και άκουσε τους άντρες να φωνάζουν καθώς έπεφτε.

Η σύγκρουση με το νερό τής έκοψε την ανάσα. Η Κλόβερ κατακύλησε μες στο σκοτάδι και το βρυχηθμό των κυμάτων. Ήταν ό,τι μπορούσε να κάνει για να κρατήσει τις τσάντες. Στριφογύρισε μέσα στο ρεύμα, μέχρι που ο ώμος της χτύπησε δυνατά πάνω σε έναν βράχο.

Όταν βγήκε στην επιφάνεια, πήρε κοφτή ανάσα και προσπάθησε να κρατήσει το κεφάλι ψηλά ενώ το ποτάμι την έσπρωχνε προς τη λίμνη. Καθώς στροβιλιζόταν στις δίνες, είδε τους ληστές να αρπάζουν τον πατέρα της. Πάλεψαν. Ένας πυροβολισμός έσκισε τον αέρα και ένας πίδακας αίματος πετάχτηκε από το στήθος του πατέρα της.

Από τα ταραγμένα νερά, παρακολουθούσε τον πατέρα της

να πέφτει άψυχος. Η Κλόβερ έπνιξε μια κραυγή και ένιωσε να παραλύει. Είδε τον εαυτό της από ψηλά, σαν κούκλα που την παρασύρει ο ανελέητος ποταμός.

Το πτερύγιο του υδροτροχού έπεσε σαν πελέκι, μολωπίζοντας το μπράτσο της και επαναφέροντας την Κλόβερ στο σώμα της. Κοίταξε προς τα πάνω και είδε το επόμενο πτερύγιο να κατεβαίνει σαν σφυρί. Βούτηξε βαθιά για να αποφύγει το χτύπημα. Όταν αναδύθηκε, φτύνοντας νερό, στην άλλη πλευρά, δεν μπορούσε πλέον να δει τη γέφυρα.

Ξαφνικά, ο άντρας με τα κουνελοαντιά εμφανίστηκε στην όχθη, λίγα μόλις μέτρα μακριά. Κρατούσε ένα αναμμένο σπύρτο στο χέρι του. Ούτε κολιμπρί δε θα μπορούσε να είχε κινηθεί γύρω από το μύλο τόσο γρήγορα. Με κάποιον τρόπο, είχε εκτοξευτεί από το ένα μέρος στο άλλο μέσα σε μια στιγμή.

Με ένα γρύλισμα, πέταξε το καμένο σπύρτο και ρίχτηκε στο νερό για να πιάσει την Κλόβερ. Ο τρόμος θόλωσε την όρασή της καθώς το ρεύμα την τράβηξε μόλις ελάχιστα πιο μακριά από το χέρι του.

Εκείνος προσπάθησε να την κυνηγήσει, κρατώντας το πιστόλι του και ένα κουτί σπύρτα πάνω από το κεφάλι. Είχε μπει στο νερό μέχρι τη μέση και φώναζε στους άλλους: «Γρήγορα, παιδιά, δεν ξέρω κολύμπι! Την παίρνει το νερό!»

Το ποτάμι την κόλλησε πάνω σε έναν βραχώδη ύφαλο, και στη συνέχεια η Κλόβερ βρέθηκε στα ζεστά νερά της λίμνης, στα ανοιχτά. Η ορμή του ρεύματος συνέχισε να τη σπρώχνει μακριά από τη στεριά, μέχρι που δεν μπορούσε πλέον να δει τους φονιάδες στην όχθη του ποταμού. Με τις τσάντες να την τραβούν προς τα κάτω, έκανε αγώνα για να κρατήσει το κεφάλι της πάνω από το νερό. Βάρκες βρίσκονταν στην άλλη πλευρά της λίμνης, κυνηγούσαν κοπάδια από χαζά ψάρια, πολύ μακριά για να ακούσει κάποιος βαρκάρης τις κραυγές της.